

foto: archív BACH

„Máme plnší život“

„Dáva mi to veľa. Lepšie som pochopil, akú cenu má pomáhať ľuďom a spoznávaním ich osudov, ich sprevádzaním, mám plnší život,“ priznáva sa mladý muž - budúci psychológ Lukáš. Predčasom zareagoval na výzvu Bratislavskej arcidiecéznej charity, keď hľadala dobrovoľníka na pomoc osamelej dôchodkyni na vozíčku.

Čo primälo tridsiatnika, aby pravidelne dvakrát až trikrát týždenne dve až tri hodiny zo svojho voľného času venoval imobilnej dôchodkyni na vozíčku, vozil ju do parku, počúval ju, chodil jej pre lieky, či občas nakúpil a zaviedol ju do kostola? „Keď som videl túto výzvu, zaujala ma. Mal som pocit, že to je niečo, čo by som mal robiť práve ja. Hoci nikdy predtým som nič podobné nerobil. Mal som aj trochu strach. Ale strach je aj výzva, že keď ju prijmem, prekonám sám seba a trochu viac sa otvorím pre nejakú novú skúsenosť. No a potom, keď už som sa stretol s pani Alžbetou a začali sme sa rozprávať o našich životoch, začal som to vnímať aj v kontexte viery a evanjelia,“ vysvetľuje Lukáš Michalovič. Tento príbeh dobrovoľníckej pomoci sa začal odvíjať v okamihu, keď na sekretariáte Bratislavskej arcidiecéznej charity zazvonil telefón, v ktorom ženský hlas naliehavo prosil o dobrovoľníka, ktorý by bol ochotný venovať niekoľko

hodín týždenne staršej pani žijúcej v centre Bratislavy a dokázal ju „vytiahnuť“ medzi ľudí a do prírody. Pre zdravotné obmedzenia po smrti manžela roky nevychádzala zo svojho bytu. Cítila sa osamelá, aj keď jeden z dvoch synov ju navštevuje, no sám trpí cukrovkou a má už dôchodcovský vek. Pani Alžbetu najprv navštívili dvaja zamestnanci arcidiecéznej charity s cieľom zistiť jej potreby i očakávania a podmienky, v akých žije. Hoci prekročila osemdesiatku, na jej skvelej pamäti by ste to nepoznali. Je nekonfliktná, pokojná, avšak stratu manžela nesie stále bolestivo. Preto začala hľadať dobrovoľníka, ktorý by jej pomohol „vyjsť z izolácie.“ Lukáš výzvu prijal, dostal sa k nej cez jedno katolícke spoločenstvo. A dvakrát týždenne, keď o 17.00 hodine ukončí prácu, zamieri za pani Alžbetou a ide s ňou von. „Pri tejto službe sa učím najmä tomu, aby som nedával len také „lahké povzbudenie“, lebo keď sa rozprávam s človekom, ktorý prežil oveľa viac ako ja, mal by som ho predovšetkým počúvať. V práci

alebo medzi kamarátmi sa stretávam hlavne s mladými ľuďmi, ktorým sa darí, sú zdraví, majú prácu. No v takých veľkých mestách, ako je Bratislava, žije mnoho ľudí, ako pani Alžbeta. Potrebovali by niekoho, kto sa s nimi stretne, vypočuje ich. Mňa takéto stretnutia obohacujú, mám plnší život. Najmä, keď ide o ľudí, ktorí prežili vojnu a ťažké roky, získavam ich počúvaním nadhľad nad svojimi problémami,“ vyznáva sa empatický dobrovoľník Lukáš s dovetkom: „Keby som neveril v Boha, asi by som sa ani nedostal k takejto službe. Keď človek verí, potom všetko, všetky jeho stretnutia aj jeho rozhodnutia sú súčasťou príbehu viery.“ Hoci on sám prešiel „aj skúškou“ vo viere. Na otázku, čím by mal disponovať človek, ktorý by chcel vykonávať takúto službu, hovorí z vlastnej skúsenosti: „Asi by mal byť trpezlivý a mal by byť pripravený na to, že niekedy možno nebude mať práve dobrú náladu on alebo inokedy zase človek, ktorého sprevádza. Treba sa nad to vedieť povzniesť a vydržať také chvíle, snažiť sa byť k dispozícii tomu druhému a mať otvorené srdce.“ Potom môžete dostať navyše aj to, čo získal aj Lukáš: nielen dôveru pani Alžbety, ale aj čosi, čo postupne „naberá“ dimenzie vzájomného priateľstva.

Išla za hlasom srdca

Pani Evu Letitiu Baranovičovú som zastihla pri kŕmení staršej, nevládnej klientky. Ako dobrovoľníčka slúži v Domove seniorov Charitas Bratislavskej arcidiecéznej charity niekoľko mesiacov. „Už ako študentka som sa raz rozhodla ísť potešiť nejakých starých ľudí, ktorí nemajú nikoho. Tak som sa vybrala s kamarátkou do domova dôchodcov, či tam niekoho takého nemajú. Potom mi predstavili jednu pani, volala sa Boriška, chodievala som za ňou, boli to požehnané chvíle. Uvedomujem si, že aj ja som cez ne veľmi veľa dostala,“ začne rozprávať svoj príbeh. „Dlho som nevedela nájsť svoju cestu, kam sa uberať a potom som si jedného dňa povedala, že sa záujem pozrieť priamo do charity. Na internetovej stránke som si našla tri ponuky. Tak som si vybrala. A odkedy slúžim v domove seniorov, ani jeden deň nebol pre mňa rovnaký. Niekedy totiž treba ísť nakúpiť, inokedy treba poumývať stoly alebo niečo upratať, niekedy zasa pomáham s podávaním stravy ľuďom, ktorí sa sami nevedia najesť. Občas treba odviezť klienta do nemocnice na vyšetrenie alebo pomôcť pri určitých terapiách, keď niekto vypadne. Okrem toho navštevujem ležiacich klientov na izbách, rozprávame sa,“ líči pani Eva „diapazón“ svojej služby. A čo jej dáva bezprostredný dotyk so staršími v charite? „Odkedy sem chodím, sú akoby mojimi priateľmi, sú veľmi hlboko v mojom srdci, veľmi ma to naplňa. V poslednom čase navyše premýšľam nad určitými prejavmi, ktoré u nich vidím: niektorí sú veselí, iní zase ubolení. Uvedomujem si, ako sa ľudské vlastnosti vyvíjajú. Vo vyššom veku už totiž človek nemá silu niečo hrať, alebo predstierať, je taký, aký je vo svojom najhlbšom vnútri. Tak sa aj prejavuje. Často rozmýšľam, aká budem, keď budem v ich veku, čo si chcem siať do svojho srdca a svojho života, čo si dať do najvnútor-

nejšieho vnútra,“ uvažuje nahlas táto radostná dobrovoľníčka v zreлом veku, ktorú do Bratislavskej arcidiecéznej charity priviedlo aj toto poznanie: „Na začiatku bola túžba slúžiť ľuďom a premýšľanie, k čomu ma to ťahá. Spomenula som si, že niekde hlboko v mojom vnútri je práve vzťah k starším ľuďom. A to ma dovedlo až priamo sem, do Domova seniorov Charitas.“ V tejto službe ju podporuje aj manžel. Evka rada vnáša do svojej služby radosť, napokon, sama je iniciátorkou web portálu Cesta vďačnosti na portáli MojaKomunita.sk, pretože, ako dodáva: „Nájdete tu viaceré články o téme vďačnosti v každodennom živote. A tiež možnosť podeliť sa vzájomne o Božie dary. Už v mladosti som cítila, že mojím životným poslaním je žiť a roznášať medzi ľuďmi radosť. Z času na čas som si založila „Zošíť radosť“, alebo „schránku pokladov“, do ktorých som si tieto vzácne „nálezy“ zaznamenávala. Rozkvitnutý kvet, pohľad na krásnu prírodu, úsmev milovaného človeka, dobré jedlo... Mnoho každodenných radostí, čo dostávam od Stvoriteľa. Preto ma veľmi potešilo, keď som objavila blog Anny Voskampovej www.aholyexperience.com, kde vedie svojich čitateľov práve ku hľadaniu a zapiso-

foto: archív BACH

vaniu darov, ktorými nás Pán denne zahŕňa. Anna hovorí: „Ak každý deň nájdete iba tri dary, do roka ich nazbierate tisíc.“ O dobrovoľníctve, ktoré môžete rozvíjať v Bratislavskej arcidiecéznej charite sa dozviete viac na stránke www.charitaba.sk. A určite tu stretnete aj Evku a Lukáša!

Andrea Eliášová